

μὲ πέπλο μαῦρο ὅλη τὴν Πλάση,
κ' ἐμᾶς τοὺς δυό.

Σὲ καρτερῶ ! κοιμᾶτια ἡ γῆ,
μὲ μῦρα ἡ νύχτα τὴ ραντίζει.
Ἔδινε ἡ μέρι πού φωτίζει
κ' ἦρθε ἡ στιγμή.

Προσμένον, καίω καὶ λαχταρῶ,
μετρῶ τίς ὥρες μ' ἀγωνία,
ποῦ εἶσαι ; φέρ' τὴν εὐτυχία.
Σὲ καρτερῶ !

PIINA AEBANTII

THÉODORE DE BANVILLE

Ρίξε καπέλλο ψάθινο στὰ μαῦρα σου μαλλιά...

Ρίξε καπέλλο ψάθινο στὰ μαῦρα σου μαλλιά.
Προτοῦ τὴν πολυλόγου νιχρίσουνε δουλειά
τὴ χαριανγή, πού θά προβῇ στὰ κορφοβούνια, πᾶμε
νὰ δοῦμε, καὶ νὰ μάσουμε λουλούδια πού ἀγαπάμε.
Πάνου στοὺς ὄχτους τῆς τηγῆς ποῖνα ἀπαλὰ ἀπλωμένη
~~ἡ χρυσωμένα τοῦ φάρα γέροντος γλαυκὰ λουλούδια~~
στὰ περιβόλια τὰ πλατεῖα καὶ μέσ' στοὺς κάμπους μένει
αἱ μακρινὸς ἀντίλαλος ἀπὸ βοσκῶν τραγουδία
κι ἀργοσαλεύοντες γιὰ μᾶς φτερούγες μυρωμένες
οἱ αἶμες οἱ πρωινές, πού τριγυρνῶνε ἀδερφομένες,
σὲ σένα, ἐνῷ χαμογελάς, τὴν εὐωδιά σκορποῦνε
τῆς ῥυθίνης ῥοδακινιάς καὶ τῶν μηλιῶν πού ἀνοῦνε.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

CHRISTINA ROSSETTI

Τραγούδι

Σ' ἓνα κλωνάρι δυὸ περιστέρια,
Σ' ἓνα κοτσάνι δυὸ κρίνοι ἀνθοῦν,
Σ' ἓνα λουλούδι δυὸ πεταλοῦδες.—
Χαρὰ σὲ κρίνους πού τὰ θωροῦν !

Ποῦ τὰ θωροῦνε χέρι μὲ χέρι
Σὲ φῶς ροδένιο καλοκαιριάς,—
Ποῦ τὰ θωροῦνε χέρι μὲ χέρι
Δίχως μιὰ σκέψη μαύρης νυχτιάς.

Τραγούδι

Στοῦ ρυακιοῦ τὸν ὄχτο ἐκείνη κάθησε,
Καὶ τὰ τραγουδία τῆς δὲν εἶχαν τελειωμό,
Κοιτάζοντας τὰ ψάθια πού πηδούσανε
Στὸν ἡλιοφωτισμένο μέσα ποταμό.

Πέρα σ' ἀχτίδα φεγγαριοῦ γὼν κάθησα,
Κ' οἱ κλάψες μου δὲν εἶχαν τελειωμό,
Βλέποντας τὰ τραντάφυλλα πού πέφτανε,
Κιτρινασμένα τὰ φτωχά, στὸν ποταμό.

Θρηνοῦσα ἐγὼ μιὰ θύμηση φωτόλουστη,
Τραγουδία κείνη μιὰν ἐλπίδα μακρινή :—
Τὰ δάκρυα μου τὸ πέλαγο τὰ ρούφηξε,
Κι ἀπ' τὰ τραγουδία τῆς δὲν ἔμεινε φωνή.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΟΛΙΩΤΗΣ

PAUL FORT

Ἀπ' τὴν ἀγάπη

Ἀπ' τὴν ἀγάπη πέθανε πέθανε ἓνα κοράσι. . .
Πουρὸν τὸ θάψανε στή γῆς στή γῆς νὰ ξεποστῇ.
Τ' ἀνάγειραν κατάμονο μόνο μέσ' στὰ στολίδια,
τ' ἀπλώσαν παντέρημο κ' ἔρημο στὰ σινίδια.
Κι ὅλοι στερνὰ χαρούμενοι χαρούμενοι γυροῦσαν
κ' ἐντὸς τοῦ φτέρων ἡ ζωδιά ἡ ζωδιά καὶ τραγουδοῦσαν:
«Καμὸς τῆς ἔχοφε τὸ φῶς τὸ φῶς καὶ τὸν αἴρα»—
κι ἀνέγνωσται στὸν κάμπο πᾶν, καὶ πᾶν πᾶν κάθε μέρι.

ALFRED DE MUSSET

Στὸν Ἔρωτα

Πληγὴ τοῦ κόσμου, ὦ ἔρωτα, καὶ τρέλλα μισημένη
πού ἓνις δεσμὸς τόσο ἀλμυρὸς μὲ τὴ χαρὰ σὲ δένει,
ἐκεῖ πού κόμπος ἄλυστος σ' ἔχει στή θλίψη αἰώνια—
~~γυνῆς, ἡν τὴν ἀφύπνισα μου δίχως νὰ με συμπαύω~~
καὶ μῆτις σαράκι μέσα μου καὶ στήν ψυχὴ μου ἀπάνω,
παρὰ καλῶς ἓνις δειλὸς τὰ λογικά νὰ χάνω
σὲ ξεζολνῶ μὲ σταραγμό, κι ἄς εἶναι νὰ πεθάνω.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ γέρο Γκεκιρλή μὲ τοὺς κιτρι-
νιασμένους τοίχους, τοὺς μισογκρεμισμένους, σῶζεται
ἀκόμα στοῦ χωριοῦ τὴν ἀκρινὴ ξεροκαμπιά.

Οἱ τοῖχοι τώρα, ξεθωριαστοί, πού μαλακὰ λα-
σπόχορτα φωλιάζουν ξαπλωμένα ἀπάνω τους, σηκώ-
νονται ἐτοιμόρροποι στοῦ χαλμασμένου ἀρχοντικοῦ
τὸ θάνατο.

Στὸ χωριό, ὅλοι οἱ γέροι οἱ περασμένοι στήν
ἡλικία τὰ θυμοῦνται ἀκόμα καὶ λένε πολλὰς πε-
ρίεργες ἱστορίες γι' αὐτόνε, πού τοῦς διηγίθηκα κί-
ποιο χειμωνιάτικο βράδυ ἡ βάρβα τους γύρω στὸ
παραγώνι, ὅντας συμαζεῖονταν ὅλοι σιμὰ στή φωτιά.
Ἐξοῦσε ἐκεῖ, λένε, δίχως νὰ κουβεντιάζῃ μὲ
κανένα, σωστὸ νυχτοπούλι, σκορπίζοντας γύρω του τὸ
φόβο καὶ τὴ λύπη.

Ὁ παλιὸς του ὑπηρέτης, ὁ Πετρεῖς, γεροσαραν-
τάρης, εἶταν ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἐκόνεψε καμιά
φορὰ στή σκοτεινὴ του κάμαρη καὶ λέγανε δυὸ τρία
λόγια.

Ἐπειτα εἶταν καὶ ἡ θεὸν Ἀσημένια, πού καμ-
πουριασμένη κι αὐτὴ ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ πέραςμα,
ἔμεινε ἀπὸ μικρὸ παιδί στή δουλιὰ του.

Εἶχε μεγάλα ὑποστατικά ὁ Γκεκιρλής. Ἐλεγαν
πὼς εἶταν ἀπὸ κάποια μεγάλῃ φάρα Ἀρβανίτικη πού
εἶχε φωλιάσει πάνω στὰ βράχια τοῦ Σουλίου, ἔπειτα
ἀπὸ τὴ μεγάλῃ τοῦ Γούση προδοσία.

Τώρα μονάχος σὲ τοῦτο τὸν κόσμον, ἀκοινώνητος, τελευταῖο κλονάρι τῆς παλιᾶς γενιᾶς ποὺ ἔσβησε, ἔμενε ἐκεῖ μέσα σκυθρωπιασμένος, κακὸς στὸν ἑαυτὸ του, μοχθηρὸς στοὺς συντοπίτες του, ἀπότομος στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐδούλευαν μερόνυχτα χάνοντας τὴ ζωὴ τους στὶς βαρεῖες τῆς ἐξοχῆς δουλειές.

Ὁ Πετρῆς, ὁ παλιὸς του ὑπηρέτης, τὸν εἶχε βαρυνκομήσει.

Πολλὲς φορὲς τὸν ἀγριοκίταζε, ὄντας πῆγαινε στὰ σιδεροφραγμέναι σεντούκια του μὲ τίς μεγάλες καμάρες καὶ τίς σκοτεινὲς τρύπες ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ μονάκριβή του τὴν ἀγάπη, ποὺ ἀπὸ τόσα χρόνια συνάθροιζε καὶ μέσα, ποὺ ἔτρεχε ἀνάρια ἀνάρια ἀπὸ τὸν ἴδρωτα καὶ τὸ αἷμα τῶν δουλευτῶν του.

*
**

Πέρα στ' ἀγριεμένα καταράχια τοῦ ξεροβουνιοῦ, ὅπου σπάνια πηγαίνουν οἱ χωριανοὶ μονάχα γιὰ κυνήγι, σηκώνεται γιγαντώσωμη μιὰ ἀγρια βαλινιδιά.

Ὁ χοντρὸς καὶ κουφαλισμένος της κορμὸς πνιγμένος μέσα στ' ἀγκαθερὰ ἀγριοχόρταρα ἀφίνει νὰ φαίνεται λίγο τὸ στόμα κάποιας σπηλιάς.

Ἐκεῖ ἔξοῦσε ἀπὸ χρόνια τώρα ὁ γέρο Γλαύκας, ἓνα ρικνὸ καὶ σκληρωμένο γεροντάκι μὲ τὰ μακρὰ καὶ ἀσημένια μαλλιά του, μὲ τὰ ψαρά του γένεια, κίτρινασιμένος, μὲ δυὸ μάτια βαθουλωτὰ λὲς κ' εἶταν κάποιου στόματα βαθεῖας ἀβύσσου.

Κανεὶς δὲν ἤξερε ποίος εἶταν. Οἱ γυναῖκες ποὺ πῆγαινε μιὰ φορὰ ἐκεῖ πάνω νὰ κόψουνε ξύλα τὸν εἶδαν, ἔβαλαν τοὺς ρέκους κ' ἔφυγαν.

Ἔπειτα κάθε βράδυ τοῦ Δεκέβρη, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, μέσα στὸ πεθαμένο κλάψιμο τοῦ ἀγέρα, ἔφταναν στὸ χωριὸ ἀγρια οὐρλιαχτά, λὲς κ' ἔσκουζε πένθιμα κάποια κουκουβάγια, ἀπὸ κεινὲς ποὺ εἶτανε τρυπωμένες στοῦ κάστρου τὰ χαλάσματα.

Εἶταν τὸ γεροντάκι ποὺ εἶχε κονέφει στὸ χωριὸ τους. Ἀπὸ καὶ καὶ πέρα τὸν ἐφώναζαν Γλαύκα. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ φιλιωθῇ μαζί του· πάντα τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακρὰ μέσα στὴν ἄκρη τῆς σκοτεινιασμένης του σπηλιάς, πάνω σ' ἓνα μαλλιαρὸ τομάρι ν' ἀναικατιώνῃ τὰ φύλλα ἑνὸς κίτρινασιμένου βιβλίου.

Μερικοὶ ἔλεγαν πὼς κάνει μάγια καὶ κατεβάζει τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ καὶ τίς λάμψεις τῆς θάλασσας καὶ κουβεντιάσει. Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς εἶναι ἐρημίτης ποὺ ἔχει πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ κάποια μεγάλη ἁμαρτία ποὺ ἔχει κάνει.

Μόνον ὁ Πετρῆς, ὁ γέρο ὑπηρέτης τοῦ Γκεκιρλῆ τοῦ βαθύπλουτου, δὲν ἔλεγε ποτὲ τίποτα. Αὐτὸς εἶταν ὁ μόνος ποὺ πῆγαινε καμιά φορὰ ἐκεῖ πάνω κ' ἐκουβέντιαζαν ἀσκετὲς ὥρες ὄντας τ' ἀστέρια ἀρχίζαν νὰ φαίνονται τρεμοπλιαστὰ στὸ στερέωμα. Τί ἔλεγαν μαζί οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι κανεὶς δὲν ἤξερε. Κάποιο σκοτεινὸ μυστήριον τοὺς ἐσκέπαζε καὶ τοὺς δυὸ ἀδιάλυτο.

*
**

Ἐνα βράδυ κοντὰ στὸ μεσονύχτι, ποὺ ὅλοι εἶχαν κοιμηθεῖ, ὁ Πετρῆς ἐπῆγε, ὅπως πάντα, νὰ ἰδῇ

τὸ γέρο Γλαύκα καὶ ν' ἀρχίσῃ μαζί του τὸ μυστικὸ μουρμουρητό. Ὁ γέρο Γλαύκας μωλωμένος στὴ γωνιά τῆς σπηλιάς του μὲ τὰ βαθουλωτὰ του μάτια ποὺ πετούσανε φωτιές, λὲς κι ἄναβε κ' ἐθέρεινε μέσα του κάποιος πόθος, τὸν περίμενε μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ δυὸ κοκκαλιασμένα γόνατά του.

Σὲ λίγο ἡ χοντρή σιλουέτα τοῦ γέρο Πετρῆ ἔφραξε τὴ στενὴ τρύπα τῆς σπηλιάς. Ὁ Γλαύκας τὸν κῆταξε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Ἐκεῖνος ἐσίμωσε ἀργοπατώντας κ' ἐσωριάστηκε σιμὰ του ἀπάνω στὸ μαλλιαρὸ τομάρι.

— Καλησπέρα, εἶπε.

Ὁ Γλαύκας ἐκούνησε ἀφαιρημένα τὸ κεφάλι του.

Ἔπειτα, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο, τὸν ἐκῆταξε ἀπότομα καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴ στριγγὴ φωνή του :

— Ἀκόμα ;

Ὁ Πετρῆς φαινότανε σαστισμένος.

— Ἀκόμα ; Ξαναρώτησε ὁ Γλαύκας.

Ὁ Πετρῆς ἔμενε πάντοτε βοηθὸς μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πρὸς τὰ πίσω.

Ἐξαιρὰ ὁ Γλαύκας σηκώθηκε ὀρθὸς. Τὸ σῶμα του σπαρταροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ κουρελιασμένα ρούχα του σὰν νὰ χύθηκε ἀπάνω του κάποια ζωὴ νεανική.

— Ἀκόμα μωρέ ;... ἐξακολούθησε μὲ τὴ σὰν γουρλισμὸ φωνή του. Εἶσαι δουλικὸ πνεῦμα, μωρέ· τί τὸν φιλάς νὰ τονὲ σκοτώσῃς ; Δὲ σοῦ λέω νὰ τὸν κλέψῃς, ἀλλὰ νὰ τονὲ σκοτώσῃς, νὰ τοῦ ρουφήξῃς τὸ αἷμα, πρέπει νὰ γίνῃς καὶ σὺ ἴσος του καὶ ὅλοι μας, νὰ μὴν εἶναι κανένας μικρός, νὰ γίνουμε ὅλοι μας μιὰ οἰκογένεια, νὰ γίνουμε ἴσοι, νὰ φτάσουμε στὸ ἴδιο σκαλοπάτι, ὥς χυθῇ κ' αἷμα, χρειάζεται αὐτό...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέρο Γλαύκα ἀντρείνευε, γινόταν ὑπόκοψη, λὲς κ' ἔβγαινε ἀπὸ κάποιο μέρος ἀπέραντο. Κ' ἔλεγε, ἔλεγε πάντοτε ὑπόκοφα μὲ τὴ χοντρή καὶ ἀγρια φωνή του :

— Ἀκουσες, μωρέ ; Πρέπει νὰ γίνουμε ὅλοι ἴσοι, νὰ μὴν εἶμαστε δοῦλοι, νὰ μὴν εἶμαστε σκηνήκια νὰ μᾶς συντρίβουνε μὲ τὴ φτέρνα τους οἱ μεγάλοι. Ἀκουσες ;

Κ' ἔπειτα ἔτρεξε, τὸν ἄρπαξε σφιχτὰ μὲ τὰ κοκκαλιασμένα χέρια, τοῦ ἔχωσε τὰ νύχια του στὶς γυμνὲς του σάρκες καὶ τὸν ἔσυρε ἀπότομα στὴν τρύπα. Κάτω, λουσμένο στοῦ φεγγαριοῦ τίς μελιχρὲς καὶ ἀργυρὲς ἀχτίδες, κοιμοῦταν τὸ χωριὸ μὲ τὰ χαμηλὰ καὶ μισογχεμισμένα σπιτάκια του. Καὶ πέρα στὴν ἄκρη τοῦ Γκεκιρλῆ τὸ σπῖτι σηκώνονταν ψηλὸ, ἐπιβλητικὸ σὰν κάποιο γίγαντα καὶ ἀγριεμένο βασιλιά ποὺ στεκόταν περήφανος στὴ γῦρο του τὴ φτώχεια.

Σταθῆκανε μιὰ στιγμὴ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα κυτᾶνοντας κάτω. Ἔπειτα, ὁ Γλαύκας σφίγγοντας περισσότερο τὸ σαρκομένο χέρι του ἄρχιζε αἰὶ νὰ φωνάζῃ μὲ τὴν ἴδια φωνή, κυτᾶνοντας πάντοτε ἀγρια τοῦ Γκεκιρλῆ τ' ἀρχοντικὸ, ποὺ σὰ σαβανωμένος θάνατος στοῦ φεγγαριοῦ, τὸ ἄσπρο φῶς ἀπειλοῦσε τῶν μικροσπιτιῶν τὴν ἀρμονία.

— Κῦταξέ το, μωρέ, κῦταξέ το, εἶναι τὸ καμουτσίκι, ποὺ σηκώνεται ἄκαρδα στὴ φτώχεια, θέλει ξεθεμέλιωμα, νὰ μὴ στέκεται τίποτα ψηλότερα ἀπὸ

τὸ ἄλλο· νάρθη ἢ ἰσότητι, ἀκουσες; Τί εἶναι ἡ ζωὴ, μορέ; ἓνας ξαφνικὸς φωσφορισμός, μὴ ἀνιλαμπή τῆς στιγμῆς ποὺ πρέπει νὰ τὴν κίνουμε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα λαμπρότερη, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ... Νὰ τὸν σκοτώσῃς, μὴ φοβηθῇς καθόλου. Ἐνας ἄνθρωπος ὅ,τι κι ἂν κίνη δὲ χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξία του. Εἶναι τὸ διαμάντι ποὺ κίλισε στὸ βούρκο. Εἶναι κακὸς αὐτὸς καὶ θέλει σκότωμα· τὸ αἷμα του οὐ φέρῃ ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶτε καὶ δὲν ξέρετε ποὺ εἶναι κρυμμένο.

Στάθηκε πάλι, τὸν κίταξε στὰ μάτια μὲ τὸ καυστικὸ ἐκεῖνο βλέμμα του, μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποὺ σὲ δέσμευε, ποὺ σὲ ἔκανε ὑποχέριον, κ' ἔπειτα μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία τὸν ἐσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Τράβη, τοῦ εἶπε, μὴ φοβηθῇς τίποτα. Ξέρεις, ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ὄνειρο καί... (ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπαίσια σκορπίζοντας ἐκεῖ γῦρο τὴ γρήκη) ...ναί, ἓνα ὄνειρο. Ξυπνάμε ὅταν ξανακοιμούμαστε ἔπειτα, — ἔπειτα ὅσα λένε εἶναι παραμύθια!

Κ' ἐτελείωσε μὲ τὸ ἴδιο ἄγριο καὶ στρογγυλίστικο γέλοιό του.

Ὁ Πετρῆς ἔφυγε σὺν ἀλαφρισμένον, γλίστρησε σὺν γλήγορῳ ζωτικῷ ἀνάμεικτον στὰ κατσάβραχα, πέρισε τὰ στενὰ κ' ἦσαν δρομάκια κ' ἐχώθηκε στὴν πλατεῖα αὐτοπόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ.

Γῦρο ὅλα ἡσύχαζαν· κανενὸς κοκκόρου λάλημα σκορπιστὸ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σκυλιῶν οὐρλιάσματα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκοιμόντουσαν ὅλα... ἦσαν μὲ τὸ ναυούρισμα ποὺ τοὺς ἔκαναν τῶν σκυλιῶν τὰ λυπητερά οὐρλιάσματα.

Ἀπάνω, μπρὸς στὰ χοντρολίθουρα τῆς σπηλιάς, ὁ Γλαύκας μὲ τεντωμένο τὸ λαιμὸ κυτοῦσε προσεχτικὰ πρὸς τὰ κάτω.

Σὲ λίγο στὰ παράθυρα τ' ἀρχοντικοῦ τοῦ Γκεκιρλῆ ἔλαμψε κάποιον τρεμουλιαστὴ γλωσσίσσα καντήλας σὺν λαμπρῷ ἀστέρι σὲ σκοτεινὸ στερέωμα.

Ἐπειτα τὰ πάντα βυθίστηκαν στὸ πρῶτο σκοτάδι καὶ τὴν ἡσυχίαν· ἡσυχία σὺν ἀπὸ κεινὲς ποὺ ἀπλώνονται ἔπειτα ἀπὸ κάποια πολύωρη καταιγίδα.

* *

Στῆς ἄλλης μέρας τὸ ξημέρωμα γῦρο στὸ ἀρχοντικὸ εἶχε μαζευνεῖ κόσμος πολὺς. Οἱ χωριάτες στὰ μικρομαγαζιά ἐσχολίαζαν ὥρες δλόκληρες κ' ἐμηνύριζαν κάτι.

Ὁ γέρο Γκεκιρλῆς, τὸ τελευταῖον κλωνάρι τῆς μεγάλης γενιάς, βρέθηκε κείνο τὸ πρῶτ' ἐβουτημένος στὸ αἷμα του, μ' ἓνα μεγάλο μαυρομαῖνικο μαχαίρι χωμένο κατὰστηθα.

Κοντὰ στὸ δεξιὸν κάποιον σιγανὴ ἀγαλλίαση εἶχε σκορπιστεῖ στὸ χωριό. Πρῶτοισι ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τὴ χαρὰ τους κάτω ἀπὸ τὸ τίποτα, σιγοκουβεντιάσματα κι ἀνασασμοί.

Ὁ γέρο Γκεκιρλῆς, τὸ τελευταῖον κλωνάρι τῆς περήφανης γενιάς, ὁ Γκεκιρλῆς ὁ τύραννος εἶχε πεθάνει.

Κάποιον γιορτὴ μεγάλη ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ τὸ ἀπάντεχο κακὸ.

Ποιὸς τὸν ἐσκότωσε κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ

μάθῃ. Ὁ Πετρῆς, ὁ παλιὸς του ὑπηρέτης, φαινόταν ἥσυχος.

* *

Ψηλὰ στὰ βράχια τῆς λιθαρόφραχτης σπηλιάς, μέσα στὸ βαθύ της σκοτάδι, ὁ Γλαύκας, ὁ γέροντας ποὺ ἀπὸ χρόνια εἶχε πάει στὸ χωριό, εἶταν ἀκκοιμισμένος ὥπως πάντα πάνω στὸ μαλλιαρὸ τομάρι.

Τὰ μάτια του φαίνοντιν θαμπὰ σὰ λιγδισμένα τζάμια ποὺ κάτωθι τους κάποτε ἔλαμψε κάποιον μεγαλοδύναμον φῶς.

Ἐξεψυχοῦσε.

Κι ἀργόσβηνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκόρπισε κεῖ κάτω τὴ χαρὰ, τὴν ἀγαλλίαση.

Τὸ ἀπόγιομα οἱ περαστικὲς γυναικοῦλες τὸν βρῆκαν ἐκεῖ πάνω κοκκαλιωμένο, τὸν ἐσημαζέφαν καὶ τὸν κατέβασαν στὸ χωριὸ διπλωμένο στὸ μαλλιαρὸ τομάρι ποὺ εἶχε γιὰ στρώμα ὅλη του τὴ ζωὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἐβουτὰ στὰ πρῶτα τοῦ ἡλίου χαμογελάσματα δυὸ κηδεῖες ἐγέμισαν τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ· τοῦ Γκεκιρλῆ τοῦ ἀρχοντοῦ καὶ τοῦ γέρο Γλαύκα, μαζί μὲ κάποια ἄλλη ἀόρατη ποὺ ἔφυγε μακρὰ ἀγύριστα:

— Τῆς Σκληβιάς.

Ἀθήνα, Ἀπριλιος.

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὁδείου γνωστοποιεῖ ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1910—1911 ἀρχονται τῇ 2ῃ Σεπτεμβρίου καὶ λήγουν διὰ μὲν τοὺς παλαιούς μαθητὰς τὴν 11ην Σεπτεμβρίου, διὰ δὲ τοὺς νέους τὴν 15ην.

Τὰ μαθήματα ἀρχονται τὴν 13ην Σεπτεμβρίου.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν δύναται ν' ἀνανεύσῃ τὴν ἐγγραφὴν του, ἀνευ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἐνδεικτικοῦ του, καὶ οὐδεμία ἐγγραφὴ γίνεται δεκτὴ ἀνευ προκαταβολῆς τοῦ δικαίωματος ἐγγραφῆς καὶ διδάκτρων.

Οἱ προσερχόμενοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνω ἐριζομένης προθεσμίας γίνονται δεκτοὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν θέσεις· κεναί, ἢ δὲν παρεμοδίεσται ἡ πρόδοδος τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοπροσώπως δύναται νὰ ὑποβάλωσι τὴν περὶ ἐγγραφῆς αἰτησίαν των δι' ἐπιστολῆς ἢ δι' ἀντιπροσώπου.

Δικαίωμα ἐγγραφῆς διὰ τοὺς μαθητὰς πασῶν τῶν σχολῶν (πλὴν τῆς ἐσπερινῆς) δρ. 7 μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου. Μετὰ τὴν 15ην ἀναδιβάζονται εἰς δρ. 12.

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὁδείου καθ' ἑκάστην ἀπὸ 9—12 π. μ.

Ὁ Διευθυντής

Γ. Ν. Νάζος